

Alle partier indgik så et forlig, men at Folketinget dog ikke var ganske trygt ved den nye arkivlov, fremgik af, at Kulturudvalget i sin betænkning skrev, at man gik ud fra, »at ønsket om størst mulig åbenhed med hensyn til adgang til offentlige arkivalier også kommer til udtryk i behandlingen af dispensationsansøgninger, og at forlængelse af den generelle 30-års-frist efterhånden kun sker i ganske få tilfælde«.

1992-loven blev et væsentligt skridt fremad, mens den revision, vi påbegynder i dag, retter sig mod at løse nogle af de problemer, som anvendelsen har medført. De gode rapporter fra Tilgængelighedsudvalget har dannet baggrund for regeringens forslag til revision.

Vi må erkende et betydeligt afleveringsefterslæb af papirer, der er over 30 år gamle. Kun en lille del regnes for særligt klassificerede. Tilgængelighedsudvalget foreslår en screening af sagerne, så de eventuelt særligt klassificerede dokumenter fjernes og der bliver adgang til resten af dokumenterne.

Det er muligt at søge dispensation fra tidsfristerne, og dette afgøres af den ansvarlige myndighed. Elektronisk arkivering bliver i stigende grad anvendt af offentlige myndigheder, og det må forventes, at udviklingen på dette område vil accelerere voldsomt.

Forslaget til revideret arkivlov fastholder og uddyber forpligtelsen til åbenhed og forsøger at rette op på de tidligere nævnte problemer. For at tilgængelighedsfristen også i praksis bliver 30 år, foreslås det, at arkivalierne afleveres allerede efter 20 år, så der kan sikres adgang til dem senest på 30-års-dagen. Afleveringsefterslæbet må ikke forhindre berettiget adgang til arkivalierne.

Ansøgninger om adgang til arkiverne skal derfor imødekommes, selv om disse ikke er blevet afleveret til Statens Arkiver. Der skal fortsat kunne søges om dispensation fra lovens tidsfrister. Her fastsættes nu krav om, at en anmodning om dispensation skal besvares inden for 30 dage, og herunder, på hvilken måde der kan gives adgang til arkiverne. Et afslag skal i givet fald begrundes.

For at øge åbenheden skal der ske øget brug af screening, således at arkivenheder ikke lukkes, blot fordi et enkelt dokument er særlig klassificeret.

Tilgængelighedsudvalget gøres permanent. Det præciseres, at myndighederne har ansvaret for, at elektroniske arkiver behandles sådan, at arkivering er teknisk mulig.

Der afsættes midler til Statens Arkiver og udvikles normer og krav for offentlige myndigheders opbevaring af elektroniske arkiver. De gældende tilgængelighedsfrister fastholdes. Der opretholdes en frist på 80 år for personoplysninger. Der gives fortsat mulighed for længere frister for dokumenter, der relaterer sig til fremmede magter og rigets sikkerhed.

Det understreges, at arkivalier skal afleveres til Statens Arkiver senest på 30-års-dagen og være tilgængelige så hurtigt som muligt. For personoplysninger gælder som allerede nævnt fortsat en frist på 80 år.

Målet er så stor åbenhed som muligt, og der vil med passende mellemrum ske en screening af dokumenterne for at se, om de kan frigives. Det er regeringens mål at nedsætte tilgængelighedsfristen fra 30 til 25 år. På grund af det store efterslæb er det ikke realistisk nu, men der er indsat en bestemmelse om, at loven skal revideres på dette punkt senest år 2002.

Socialdemokratiet kan tilsige forslaget sin støtte, og jeg vil benytte lejligheden til også at appellere om, at vi kan gentage situationen fra 1992, hvor alle Folketingets partier stod bag arkivloven.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Om det sidste kan lykkes, må vi jo se. Men jeg vil gerne spørge hr. Qvist Jørgensen, hvad der egentlig er årsagen til, at Socialdemokratiet er bakket tilbage i denne her sag og nu tilslutter sig et lovforslag, der ikke indeholder nogen væsentlige fremskridt.

Blandt andet har man jo ikke villet følge forslaget om at nedsætte tilgængelighedsfristerne, og jeg vil da godt citere, hvad hr. Qvist Jørgensen sagde den 30. januar 1992, da arkivloven var til behandling. Da sagde han – sp. 595:

»... at vi ikke synes, det er tilfredsstillende med hverken 80- eller 30-års-reglen. Især 80-års-reglen støder os. Vi mener, at man i langt, langt de fleste sager kan og bør operere med kortere frister, hvis man overhovedet skal have nogen.«

Det var, hvad hr. Qvist Jørgensen mente i 1992. Nu er han blevet banket på plads. Hvem har banket Socialdemokratiet på plads? Er det Udenrigsministeriet?